

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marta Romańska (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa S. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w W.

przeciwko R. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 21 czerwca 2012 r.,

zażalenia pozwanego

na postanowienie zawarte w punkcie II wyroku

Sądu Apelacyjnego

z dnia 8 czerwca 2011 r.,

- 1) zmienia zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zasądza na rzecz powódki od pozwanego kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;**
- 2) zasądza na rzecz pozwanego od powódki kwotę 480 (czterysta osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny zasądził od pozwanego R. K. na rzecz powódki S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Rozstrzygnięcie to zapadło w oparciu o art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., a wysokość kosztów została ustalona zgodnie z § 7 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 r., Nr 163, poz. 1349).

W zażaleniu od powyższego postanowienia pozwany zarzucił naruszenie przepisów wyżej wskazanego rozporządzenia, to jest: § 6 pkt 6 przez jego niezastosowanie, § 7 pkt 6 przez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, kiedy przedmiotowa sprawa nie była sprawą o zniesienie współwłasności oraz § 2 pkt. 1 i 2 poprzez niezasadne dwukrotne pomnożenie stawki minimalnej, kiedy to niezbędny nakład pełnomocnika strony powodowej, a także charakter sprawy nie uzasadniały mnożenia tej stawki, a sam pełnomocnik w odpowiedzi na apelację nie składał takiego wniosku. Pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie kwoty 2700 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażaleniu pozwanego nie można odmówić słuszności. W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów naruszenia § 7 pkt 6 oraz § 6 pkt 6 powyższego rozporządzenia. Otóż istotnie Sąd drugiej instancji albo niewłaściwie zakwalifikował rozpoznawaną przez siebie sprawę jako sprawę o zniesienie współwłasności, gdy tymczasem była to sprawa o zapłatę, albo omyłkowo błędnie wpisał oznaczenie przytoczonego § 7 pkt 6 zamiast § 6 pkt 7 rozporządzenia. W efekcie wskazanie przez Sąd Apelacyjny jako podstawy prawnej rozstrzygnięcia § 7 pkt 6 rozporządzenia było wadliwe. Zważywszy na fakt, że jest to sprawa o zapłatę kwoty pieniężnej, opłata za czynności radcy prawnego powinna być liczona według stawek minimalnych przewidzianych dla danej wartości przedmiotu sporu. W sprawie niniejszej jest to kwota 176400 złotych, a zatem zastosowanie ma § 6 pkt 6 rozporządzenia przewidujący stawkę minimalną w kwocie 3600 złotych.

Zgodnie z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia powodowi należało przyznać zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 75% stawki minimalnej, tj. kwotę 2700 złotych, bowiem w pierwszej instancji prowadził sprawę ten sam pełnomocnik. Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia nie wynika, by Sąd Apelacyjny rozważał zastosowanie § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia zezwalającego na zastosowanie stawki minimalnej w podwyższonej wysokości, a nadto w odpowiedzi na apelację brak jest takiego wniosku pełnomocnika powoda. Pozwala to na przyjęcie, że określenie kwoty opłaty za czynności radcy prawnego było wynikiem błędnego zastosowania § 6 pkt 7 rozporządzenia/wadliwie oznaczonego w uzasadnieniu jako § 7 pkt 6/ i w konsekwencji przyjęcia jako stawki minimalnej kwoty 7200 zł, co w wyniku zastosowania § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia dało kwotę zasądzoną czyli 5400 złotych.

Z powyższych przyczyn uznać należało, że opłata z tytułu czynności radcy prawnego obliczona zgodnie z § 6 pkt 6 w zw. z art. 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia, powinna wynosić kwotę 2700 złotych.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 386 § 1 w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c., postanowiono jak w punkcie pierwszym sentencji. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 k.p.c. i § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 r., Nr 163, poz. 1349).